

"לייהודים היתה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורה.

וכך הוא אומר:
"כִּי נֶר מְצֻוָּה וַתּוֹרָה אֹורָה" [מגילה ט"ז]

לזכרה של: אורה מושקוביץ ע"ה
משוואות- יצחק

דפי עיר

במפרשים

יו"ל ע"י מ.מושקוביץ * משוואות- יצחק * טל': 08-8616173 ד.ב.שדה-גת * פקס: 08-8616174

פלשה תלוז מה

א. באודישן

פרק כה, פסוקים א'-ה':

כה (ב) ויקחו לי תרומה. יקמו ממוננו ספרה לחתם לסמי ולענודתי:
תרומה. לסון ספרה: ידרבו לבו. סנדיות מעלה נפלחה
כנפה, ובעל המדה סולת לויו שעסה לטובות עלו, כי לא לכייטיב
לחרופים, ויתנדב לנו פעם להסר קניינו, פעם לתרום ולענול, ופעם
לפסחן ולטוס נפכו נכלו גענזרס. וכל זה צלע על מנת לכבול פרם,
ופס סודיע למבה צלע תהה הטרומה סולת פקרחית, מלך המתנדבים
געס יתנו כפי נדיבות לכס מה זירלו: (ג) זהב וככסף ונחשת. כלס צלו
כנדבה, חון מן כסוף צביה כסוה, מהלייה בסקל לל מהד, וזה לירוך
מלחכת סמבען, לבל זולת זה צה גס כסוף חמר לנדבה זמננו עטו כל
שרה, ועליו חמר כלע זוכב וכקס ומומצת, והזכירו צין קדריס סטחים
כנדבה: (ד) ותבלת. סוח לאמר לצעוד צדס חלזון, וכוחלזון צרייתו דומס
לדג, ויס לו נרתק השגד עמו, וסוח שעלה מן היס אל סהר לחתם לשביעים
סנה, וס. סוח מטלע ומתרבא ע"י גסמים, וצדמו לצעוד צלודס נקרום פורפורה
לצע דומה לעטס סרכינע וארגמן. לאמר לצעוד צלודס נקרום יקר והמסוגה
קידוען לכל, וגס סוח צה צדס חומט מהד, וכחין סיומת יקר והמסוגה
ממנו הווען בזביס סקדרוניות מלווה, כמפורקס: ותולעת שני. גס סוח
למען לצעוד, ע"י גרעין ציט מולעת כל מהד מון, וסוח גרעין
בקירמיין, ויתכן שטהצע היומר לודס ממענו יקרלה צני, על כס צוחה לצעוד
פעמים, וכן נלען יון יקרלה דיכלהון, ר"ל לצעוד פעומים: ושש. סוח סגד,
מיון מימי פסטיס, מלך גמליס, וסוח לנו ומיון לצעוד, וכל מקום שנחומר
נתרה צה לו צה מצור, אך זיקה הטעות כפול צבאה, ובמקום שנחומר
זה גס חוט מהד כשר: ועיזם. מטוה מטער השווים, וס צהלהות שנורתה
שווים סצערותין חרוכות ודקות, וטוגנות מהד לעבות מיס מטוה יקר
שערן: (ה) מאדרמי. לצעודס כיז לודס לחר עזוזן: תחשים. לויו הטע
נקראת נלטוננו [Tasso] כי סיימ טמהה, וכל סוכדר למלחכת זמיס כי
חס שור ב签名 טסורה, וזה טסור סי, ולט נמלת חלט לצעה, וכרכס
וועיה חי...
nlake

.1 אםatica קואיה צויה לכערנו מקודם הכהן?

.2 Seifeה זגלאים אקלים האתנזה, אה המ ואה ההקזג גיעיגת?

.3 כסג ריטן גער, איזפיא, פאה?

.4 אה הסכלו fe לכערנו גראאל מססאך?

.5 גאה צערה ה"ee" איכז האכל?

.6 אה חיילן גאנקן את: "תתקעאץ"?

לעשות בית לעובודה, שבו תהיה ההקרבה והבערת האש תמיד, ואילו תהיה הפניה ובו תהיה החגיגת וההתקצחות בכל שנה.

סח"מ, כ'

질문

1. אֵיךְ כְּכֹלְנוּ אֲפִין חַיָּם זֶה?
2. אֲהֵי אַמְלָת כִּי הַצְמָחָת הַרְאֵת מָה?

* * *

ג. חוטפת ברכה .

פרק כה', פסוק ט': זָמֵן תְּעַשׂ (ב"ה ט')

לפי המשך הלשון ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו — ה"י צריך לומר כן תעשה ולא וכן, بلا וא"ז. אך מצינו חoon נפרץ במקרא שאות הואר' יבא לפניהם אך ורק לעטר הלשון, بلا הכרה, כמו בפרשׂת חוליות (כ"ז כ"ה) והוא לד האלים — תחת יתגו, כפי הדרוש בתחילת עניין, ובפרשׂת בשלח (י"ג י"ז) יהיה בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים — תחת לא נחם, בהתחלה ספור, ובפרשׂת זו דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה — תחת כי יקחו, ובישועה (ל"ז כ"ח) ושבתק וצאתך ובואך ידעת — תחת שבתך, ובתחלים (ע"ז ז') מגערתך אלהי יעקב גורם ורכב וסוס — תחת רכב, ועינן בראשׂי שם ובפרשׂת ישלה (ל"ז כ"ד) וברמב"ז ריש פרשה קרת. עוד הרבה יש כאן.

질문

1. גַּמְלָאָת אֲהֵי הַקְּוֹעֵי אַמְלָת?
2. אֲהֵי אַמְלָת?

* * *

ד. דש"ר דידש .

פרק כה', פסוקים כד', כה':

עצי שיטים. לפיכך מטעים הכתוב פעמיים את הקדוֹשָׁה והטהרה של השאיפות החומריות כתנאי יסודיו וככליו ביזה. דואק משומש בשבאיופותיו החומריות והחווניות אורבת לאדם הסכנה הגוללה ביותר של חילול טוהר חייו והסתאמותם, נזק הקדוֹשָׁה להזהירו חזרה והזהירה, שיעשה לחיו החומריים זו רזה בטהור של קדוֹשָׁה וט הרה. אכן, בשום כל גונניה ולשונותיה, המשכן אין עניין הטהרה, לכל גונניה ולשונותיה, בולט כל כך כמו לגבי השולחן: טהור, וך, נקי, לבונה זכה, זהב טהור, מניקות; ואfine-עלפי שז'הוב טהור" שימוש רק לציפוי הדף העליון של השולחן ולזר שמסביבו, הרי שעם זאת טהדר בטוהר זהה ב היה יסוד מוסד לשולחן של הרוחה בישראל — עד כדי כך, שככל מושג השולחן, שעליו יוקרב לחם הפנים לפני ה', סוכם בו קרא כד, ו בכינוי "השלוחן הטהורי". רק כ"שולחן ט הור" עומדת גם שולחנוו "לפני ה'", וرك ה"זור", הטהרה, עושה את מסגרתנו למסגרת" ומעניק לשיפתנו — עוזמה, ולהישגנו — התמדה.

לור שboslon נקבע מקום מיוחד: למסגרתו סביר. מסורת חז"ל בדבר פירושו אותה מסגרת מוטלת מספק: יש מי שאומר "מסגרתו למעליה היהתה", היינו שפה העומדת זקופה מסביב לדף העליון של השולחן, ויש מי שאומר "מסגרתו למטה היהתה", היינו מסגרת המקיפה את גלוי השולחן שלילין מונח הדף העליון (עי' מוחות צו ע"ב). לפי הדעה הראשונה הייתה המסגרת רק "הכשר כל" (פי סוכה ה ע"א), ככלומר אבירות של הדף העליון וטפל לגבי משמעותה. לפי הדעה השנייה הייתה המסגרת חלק מיוחד בעל משמעות מיוחד. לפי הדעה הראשונה — "זריזה למסגרתו סביר" יסמל את הקדוֹשָׁה כ תנאי מיוחד של יסוד הרוחה, שתושג עלידי הפעולות בחים החומריים, ושל הגנתו ושמירתו של היסוד הזה במיזוח; ואילו לפי הדעה השנייה יסמל הור של המסגרת שמסביב לרגלי השולחן — את הקרויה הזאת כתנאי לה שגת מטרתה של כל הפעולות החומרית. תוכנה העיקרית של "פעולות החים החומרית רוחה" היא התפתחות מתמדת ורעננה של הכוונות; דבר זה לימדנו מן החומר העיקרי שממנו היה השולחן עשוי:

질문

1. אֲהֵי מְעֻמָּקָת אַיִלָּא כְּלָעָרָן ? זָקָר גַּל אַסְמָאָה?
2. אֲהֵי תְּקָמָה קָמָה זֶה הַיְהָן אַמְלָת אֲלָמָה גַּל גְּלָמָה?
3. אֲהֵי אַמְלָת אַרְזָן אַעֲמִת גַּל גְּלָמָה אַעֲמִת?
4. גַּתְאָה כִּי תְּקָסָת גַּל רַקְיָה אַוְתָּה?
5. אֲהֵי אַמְלָת הַלְּתָה גַּל נָכָר?

וּמִתְרוֹמָה שנייה הביאו קרבנות צבור, שקיי גם בין שרים בכל יום, בבש אחד בפרק ובחנינה בין העربים. וכותיב "זֶבַח אֱלֹהִים רוח נשכחה" (זהליס נאיט), רצה לומר: פולחן הובחים להביא את האדים לדי רוח נשכחה. ועל כן ייחסה גם בין אליו יתברך, שנאמר: "תקחו את תרומתך", לפה שתרומתך והעשי ממנה הכל מורה על גדר העונה, על בן אמר הקב"ה: זו היא קרומתני.

אבל תרומה שלישית שלא היה הכל שווין בה, והיו מתחלפים בפחות ויתר, כי העשיר הפנו הרבה קרוביה יש לו מקום להתרשות על העני, לאמר: יש לי חלק גדול בבית אלהינו יותר מן העני, בהרכות מחר ומחרן, על בן געשיו ממנה כל kali הקדש כמו הארון והמנורה והשלוחן והמזבח ויתר הפלים. ובכל ספק שהנני יתירן לךם על קצטם על קצטם, כי זו הארון הוא בוגר בטר תורה, וזה הפונדק בוגר בטר הגדה, וזה השלוחן בוגר בטר מלכות. ואף על פי שפבי קדשת הפלים היה לו להקב"ה ליחס נדקה זו אליו יתברך, מכל מקום מאחר שפ cedar גביה הגדה היה שם צד עונה והתנשאות לפרטיה על הפלמות, על בן לא ייחסה הקב"ה אליו.

ה. כלי יקר. פרק כה מסוק לא:

הגה קרוב לשמע טעם אחר על מה שייחס שני פרומות בראשונות אל השם יתברך ולא השלישית, לפי שבכל מקום שיש שם גדר עגונה ומכנעה בין המחותונים, שם חיבור עדו של הקב"ה השוכן את דכא ושפלו רוח; אבל בכל מקום שיש שם גנדור גאה, אין הקב"ה רוצה ליחד שמו יתברך שם. לפיכך שני פרומות ראשונות, שהנה יד כל אנשים שוה בהם, כי "העשרה לא ברבה והבדל לא ימעיט" (להלן ל,טו), ואין מקום לשום אחד להתפאר על חברו לומר: "תרומתי גודלה מתרומתך", אוטן יחס השם יתברך אליו, כי בראשונה נאמר "ויקחו לי" - לשמי, כי כבר באנו למלילה תחלת פרשת מצץ, ובפסוק "בכל המקום אשר אזכיר את שמי" (לעיל כ,כא), של אותיות השם הגדול מורים על גדר העונה, עין שם. ובשניהם אמר "תרומתך". וכן הדבר הנעשה מן שני פרומות אלו דומה אל התרומה עצמה, כי בשם שכלו היה שווים בה ולא היה בה שום התנשאות לאחד על חברו, כי נעשה מתרומה אחת האדרים, כי כל אחד מהם היה שווים, אחד כמו חברו, והוא פרחותים לכל הבניון באספה הנדרשת, והוא יסודות לכל הבניון, כי כמו יהיו עשויהם, כי כמו שהועשים הדרה היה שווים במתינה, ולא היה לשום אחד מהם התנשאות על חברו, כי נעשה מהם אדרים אלו המורים על גדר העונה, כי העונה היא יסוד הבניון אשר עליו כל בית ישראל בכוון. ונקרו בו בשם אדרים, שיש במושבותו לשון אדרות ושורה, יען כי כל מי שעושה את עצמו באספה הנדרשת מלמטה, נעשה אדרון מלמעלה, כי כל הפסיף עצמו - הקב"ה מגיביו ועושה אותו יסוד ונושא לכל הבניון, באדרים אלו שהינו יסוד ונושא לכל הבניון, מלת 'נשיא' פירושו שהוא נושא את אחרים, כי כל נשבנים עליו.

:
הנחת

1. **ככלני אכמיין כי sefe תלוות סורית סאי וטל sefe ר33!!**, מתוכם מה הסביר?
2. **את המאות sefe המתכואות הכהלאות ואה ככלני גויא אכמי?**
3. **גאיה ה"אכרים" רカリיטם כי ואה לא אנדרזין?**
4. **dat ha"sefim" רカリיטם כי ניאו צעפערן גויא אכמי?**
5. **את אכמיין את התכוואה הסיפה ואה לא גויא גויא אכמי?**
6. **ככלני נכלו כי כי הקוז האערם, את הויא גויא אכמי?**

* * *